

G. József Katalin
Meseprinczesszék

illusztrálta: Albert Katalin

G. Joó Katalin

Mesepirulák

**Illusztrálta:
Albert Katalin**

TARTALOM

Szedreskert

A csodás átváltozás

Kukucs kukac

Százsorszép meséje

Az ellopott rózsailat

Holdvilág és Borimor

Zöldüljön a Földünk!

Karácsonyra

Fenyőcske meséje

Hová tűnt a Télapó?

Karácsonyi angyalka

Télanyóka

Leesett az első hó

Hótündérke

Fülszöveg:

Ülj ölembe, elringatlak,
szép mesékkal megnyugtatlak.
Elrepülünk messze, messze,
fel a fellegekbe,
Meseország közepébe.

Szedreskert

Hol van, hol se, ki tudja merre, talán épp a te közeledben, van egy szépséges, titokzatos kert. Ha nyitott szemmel jársz, te is rátalálhatsz e csodás helyre. Hogy miért titokzatos, különleges? Elmesélem most neked!

Itt élt Maflanc, a flancos és habókos kis körtebogárka. Nevét onnan kapta, hogy folyton képes újságot nézegetett, abban is csak a divattal kapcsolatos oldalakat.

Időnként furcsa ruhakölteményekben jelent meg. A kert lakói mosolyogva nézték. Ők már így szokták, szerették meg. A virágok, a hatalmas szederfák mellett itt élt még Pintyő a kismadár, itt rejtőztek az apró virágtündérek is. A kert egyik legpompásabb részén állt egy vén fa, ami már sok mindent látott, megélt. Azt mondják, tán száz éves is lehet. Bölcsessége miatt nagyon tisztelték az itt élők.

Egy napsütéses reggel Maflanc megint valami fura ruhában jelent meg. Útja egyenesen az öreg fa alatti padhoz vezetett. Támlájára reppent, s így szólt:

– Na, milyen a legújabb moha kalapom és hársfavirág szoknyácskám? Ugye milyen remek? Ugye milyen csodaszép?

– Érdekes, érdekes... – dünnyögte a fa. – Egyébként, nem szép dolog hivalkodni, dicsekedni. A szerénység fontos erény!

– Így van! – helyeseltek a virágok, és a közelben álló szederfa is bólintott.

Pintyő a kismadár trillázott egyet, majd így szólt:

– Érdekes vagy ebben a hacukában! Szébb az eredeti öltözéked! Tudsz ebben egyáltalán repülni? – érdeklődött.

– Mit értetek a legújabb párizsi divathoz! – válaszolta a bogaracska és duzzogva elkullogott.

– Képzeljétek! – mondta Pintyő. – Ma érkezik Csipircsi, az unokatestvérem, aki a Szamócás ligetben él.

– Na – dünnyögte Maflanc, aki közben visszasomfordált –, ő talán ért a legújabb divathoz, nem úgy, mint ti, földhözragadt barátaim.

Senki sem válaszolt a kis piperkőcnek. A körtebogár talált egy tükördarabkát, az előtt illegett-billegett. A piros rózsa fejecskéjét ingatta, rosszállón nézte. „Egyszer még baj lesz ebből!” gondolta, s közben megigazgatta szirmait. Vidám csiripelés verte fel a várakozás csendjét.

– Csirri, csórri, csipp, csiripp! Keresek én valakit! Mondjátok, meg hol lelem, hol van az én testvérem? – énekelte a kis madárka.

– Ki vagy te, kit keresel? – kíváncsiskodott Maflanc.

– Csipircsi vagyok a Szamócás ligetből. Pintyőkét keresem.

– Üdvözöllek! Maflanc vagyok, a körtebogár. Örülök, hogy látlak, már hallottam rólad! Pintyő mindjárt itt lesz. Kedves Csipircsi! Kérdeznénk tőled valamit. Nálatok a Szamócás ligetben milyen divat járja? Látod az én moha kalapom és hársfavirág szoknyácskám? Hogy tetszik?

– Háát – és alaposan szemügyre vette a bogárkát. – Nálunk mindenki abban a ruhában, tollazatban jár, mint amiben megszületett vagy kikelt a tojásból. Nem vesznek fel magukra maskarát! Nekem tetszik a ruhád, a kalapod. Csak vigyázz! Baj ne legyen ebből a divathóbortból!

Maflanc sértődötten elvonult. Közben megérkezett Pintyő. Megölelték egymást, a vén fa alatti padra telepedtek, hangos csiviteléssel beszéltek meg, mi történt velük, mióta nem találkoztak.

– Tudod, nagyon messze jártam! – mesélte Csipircsi. – Elhatároztam, hogy elrepülök megnézni a Kristály palotát. Ott sérült meg a lábam. Még most is bicegek egy kicsit. Messzi földön híres, ezért is akartam látni. Amikor odaértem, éppen ezt dalolta: „Palota, palota, szépséges Kristály palotácska, hetvenhét ablaka, tíz kapuja, egy lélek sem juthat be rajta!” Aztán csilingelve nevetni kezdett. Gonoszul bánt az odaérkezőkkel.

– Óh! Ez igazán érdekes! Énekelő palota, ilyet még nem hallottam! – ámuldozott Pintyő.

– Hihetetlen! – sóhajtották a virágok, a fák.

Közben Maflanc is visszasettenkedett. Szájtátva hallgatta a történetet.

– Szóval ez a Kristály palota valóban nagyon szép volt, de senkit sem engedett be, csak magát szerette, csak magának dalolt. Aki be akart jutni, azt megsebezte. Így én sem láthattam belülről. Ott is hagytam azt a felfuvalkodottat. Később azt

hallottam, hogy egyre magányosabb lett. Mindenki elkerülte. Félték tőle. Rájött, hogy a szépség semmit se ér, ha csak magának tetszeleg, belül pedig üres, lelketlen. Bánta már, hogy olyan pöffeszkedő, hiú volt. Pórul is járt! Arra szállt egy hatalmas fekete madár. A csőrével akkorát koppintott a kristály oldalára, hogy megrepedt. Akkor újra nekirepült, újra rávágott egy hatalmasat. A palota szilánkjaira hasadt szét.

– Óh, hú, nahát! – hallatszott a kert minden irányából.

– Bizony, bizony – folytatta Csipircsi. – Megfizetett a gögösségéért! Szilánkjai messzire szétszóródtak, és csak cserepecskék maradtak belőle. Nicsak! Itt van egy!

Felemelte azt darabot, amiben Maflanc nézegette magát.

– Igen, igen – szólalt meg a vén fa. – A túlzott hiúság bajt okozhat! Gyakran párosul az önzéssel, becsvággal.

A kis körtebogár elgondolkozott a hallottakon. Az új ruhájában bizony repülni is csak nehézkesen tudott. Gyorsan levettette a szoknyácskát. A kalapot még nézegette egy kicsit, aztán elhajította. Egyből fürgén tudott szaladni, ugrálni, szállni. Ez a történet rádöbbentette arra, hogy nem a külsejével fog barátokat szerezni, hanem a kedvességével. Fontosabb a külsőnél a belső érték. Nem akart ő is olyan magányossá válni, mint a Kristály palota.

Csipircsi még néhány napot maradt a Szedreskertben, aztán elindult haza a Szamócás ligetbe. Ez idő alatt nagyon jó barátja lett Maflanc is, aki megváltozott. Vidámságával mosolyt csalt mindenki arcára.

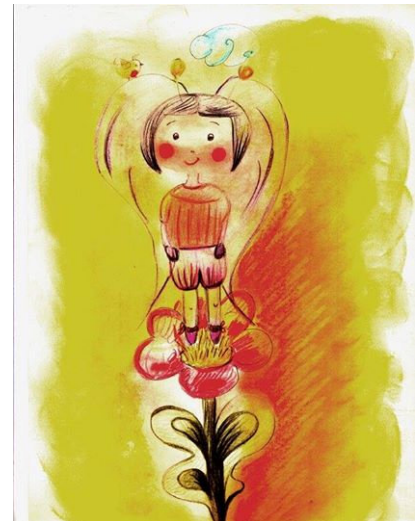
Ezt a mesét a Szedreskertben, a vén fa alatt ülve hallottam....

A csodás átváltozás

Valahol messze, messze, Mesevölgyön innét, Cseppkőhegyen túl, van egy eldugott hely, Borókafalva, ahol apró tündérek laknak.

Itt él Mákszemecske, Szederke és Gyömbérke is. Gyömbérke szeretett rímekben beszélni, verset fabrikálni, Mákszemecske dalolni, a madarak énekét hallgatni, Szederke pedig a természetet imádta.

Kíváncsian bekukkantott barlang mélyébe, fák odvába. Naphosszat gubbasztott a fán, nézte az eléje táruló világot. Figyelt minden apró rezdülést, virágnyílást, levélhullást. Gyömbérke ezt a versikét költötte magukról:

Mákszemecske mit csinál?
Egész nap csak kornyikál.
Szederke meg olyan ám,
egész nap csak ül a fán.
Gyömbérke meg olvasgat,
közben verset írogat.

– Gyertek már játszani! Fogócskázzunk! Vagy szedjünk szedret! Vaaagy.... bújócskázzunk! – kérlelte társait Gyömbérke.

A többiek végül is engedtek neki. Elmentek szedret szedni, majd bújócskázni kezdtek. Szederke úgy elbújt, hogy sehol sem találták.

– Szederke! Gyere elő! Egyáltalán nem vicces! Hova bújtál?

Hiába kiabáltak, nem szólt vissza, nem jött elő. Mákszemecske már pityeregni kezdett, Gyömbérke nem győzte vigasztalni. Arra repült Csicsörke, a kis pinty.

– Nem láttad Szederkét? Sehol nem találjuk. Félünk, hogy valami baja esett! – kérdezték.

– Láttam, láttam! Innen nem messze egy fán üldögél, és valamit nagyon szemlél.

– Gondolhattuk volna, hogy megint talált valamit, ami felkeltette az érdeklődését, és teljesen belefeledkezett. Vezess oda minket! – kérték a madárkát.

Hamarosan egy fához értek. Ott gubbasztott egy ágon Szederke és valamit nagyon nézett.

– Már úgy aggódtunk, hogy mi történhetett veled! Miért nem szóltál? Miért nem jöttél elő? – kérdezték egymás szavába vágva.

– Pszt! Csendesen! Ne haragudjatok rám! Itt egy bebábozódott hernyó. Csak nem hagyhattam itt! Hamarosan varázslat történik, és ebből egy csodaszép pillangó lesz. Ezért nem kiabálhattam, mert nem zavarhattam meg e nyugalmi állapotában.

– Jó, de máskor ilyet ne csinálj! Gondolj arra, hogy mi szeretünk és aggódunk érted! – oktatta ki Gyömbérke.

– Tudod mit, dúdolok neki halkan egy szép dalt! – mondta Mákszemecske.

„Tente, bábocska, tente, itt van már az este. Aludj, aludj, aludjál, szép dolgokról álmodjál.”

– Holnap már kibújik, mert a báb színe egészen világos. Ez jelzi, hogy hamarosan lepke lesz belőle – súgta halkan Szederke.

– Persze, ebből az izéből lepke! Hiszi a piszi! – kiáltotta Gyömbérke.

– Pszt! – súgták a többiek. – Ne hangoskodj!

– Tudjátok, a petéből hernyó lesz, majd bebábozódik. A külső, kemény burkán belül a hernyó káprázatos változásokon megy át. Két-három hét múlva a báb kivilágosodik, szétreped, majd egy kifejlett pillangó lesz belőle. Ezt nem olvastad? – kérdezte Szederke Gyömbérkétől.

– Hát, ezt sajnos még nem – hajtotta le a fejét. – Megígérem, megnézem a Tündérlexikonban! De te ezt honnan tudod?

– Én már egyszer láttam ilyet.

Másnap, amikor visszamentek, egyszer csak a báb burka szétrepedt és előbújt egy gyönyörű pillangó.

A három tündérke tátott szájjal figyelte a kis lepke minden mozdulatát. Először gyengécske volt, majd erőt gyűjtött, megrázta magát és elrepült.

– De szép! Nahát! Még ilyet! – súgták halkan az apró tündérkék.

– Ugye érdemes volt várni, csendben maradni? – kérdezte Szederke.

– Igen, igen! Azonban amikor valami érdekeset látsz, szólj, vagy üzenj nekünk, hogy ne aggódjunk érted, mert bizony tegnap nagyon féltünk, hogy valami bajod történt.

– Milyen csoda esett meg!
A petéből hernyó,
majd báb, aztán
meg lepke lett.
Ha nem bántod a hernyókat,
akkor te is láthatsz pillangókat.

– Járjatok ti is nyitott szemmel, hisz annyi csoda történik a természetben! – mondta Szederke a társainak.

A három barát vidáman szökdelve indult az erdőbe, hátha meglátják az elrepült pillangójukat.

Kukucs kukac

Valahol messze, messze, a Mesevölgyben élt Kukucs, a kis kukac. Kedvenc időtöltése a fára mászás, tornázás volt, de legjobban kukucskálni, nézelődni, kíváncsiskodni szeretett, innen kapta a nevét is.

Egy nap jól jött, hogy ilyen érdeklődő volt. Valami szokatlan hangot hallott. Már sötétedett, alig látott, no meg igaz, ami igaz, félt is egy kicsit. „Bárcsak itt lenne Flanci Manci!” – gondolta magában. – „Ketten bátrabbak lennénk, az biztos!” Elővette a bátorságlámpáját, amit barátnőjétől, a kis erdei bogártól kapott.

– Na, végre használok is! – suttogta csak úgy magának.

Elindult a hang irányába. Cip, cip, majd a füttyhöz hasonló hangok erősödtek. Mi lehet ez? – morfondírozott magában Kukucs kukac. A hang egyre erősödött, de ő még mindig nem látott semmit. Egyszer csak megpillantott a fán valamit. A valami belegabalyodott a fa lombjába tekeredett piros sálba. Rávilágított.

– Cip, cip, frütty – szólt most már hangosan és keservesen a hang. S a fényre még hangosabban sípolt, verdesett szárnyaival. Így még jobban beletekeredett a piros sálba.

– Ki vagy te? És miért sípolsz, füttyögsz, zavarva ezzel az itt élők nyugalma? Miattad én sem tudtam aludni – mondta morcosan és már bátrabban Kukucs.

Látta, hogy az a valami elég apró, tehát nem kell tőle tartania, meg egyébként is fogságban van ökelme.

– Denevér vagyok. Erre vezetett az utam, de itt csapdába kerültem! Nem tudnál segíteni? Akkor megígérem, abbahagyom a visítást, cippegést, früttyögést. De kérlek, ne világíts a szemembe, mert nem szeretem a fényt, attól ideges leszek.

A kis lámpácskát a kukac elfordította, így azért még látott, de nem világított a denevér szemébe.

– Miért lógsz fejjel lefelé? – érdeklődött Kukucs.

– Miért, miért? De kíváncsi vagy! Elmesélem, ha kimentesz szorult helyzetből. Tudod, nem valami kellemes így, mert ez a fránya „piroscsapda” egyre jobban szorít.

– Az nem piroscsapda, hanem egy sál. Biztos valaki elveszítette, a szél meg a fára fújta.

– Mindegy – mondta visító hangon a denevér. – Segíts! – és sipított egy nagyot.

Kukucs kukac befogta a fülét, és jobbnak látta, ha munkához lát. Hiába húzta, vont a sálat, az nem engedte ki a denevért a fogságából.

– Au! Frütty, és cip cip! – sípolta a denevér. – Ez fáááj!

– Egyedül nem boldogulok. Hívom Flanci Mancit, a kis erdei bogarat. Ketten már erősebbek leszünk.

Belefűjt a segítségkívó sípjába, amit szintén barátnője adott neki, mert ő előre tudta, hogy Kukucs barátjának erre gyakran lesz szüksége. Igaza is volt, hisz nem először használata a kis kukac, mert kíváncsisága miatt már többször került szorult helyzetbe.

– Itt vagyok! Hívtál. Mi történt már megint? – kérdezte Mancit.

– Most nem kerültem bajba! – húzta ki magát a kukacka. – Én szeretnék segíteni egy bajbajutott denevéren, de egyedül nem megy. Ketten biztos többre megyünk.

Ekkor már Flanci Mancit is meglátta a sálba szorult kis állatot.

– Jaj, jaj, frütty, frütty – siporázta már gyengébb hangon a denevér. – Segítsetek, mert nem bírom tovább! Szorít! Megfulladok!

A két jó barát sutyorgott-mutyorgott, aztán nekiláttak a mentésnek. Flanci Mancit rágott egy kicsit a sálon, ami azonnal engedni, majd bomlani kezdett, a kis kukac pedig óvatosan kezdte kihámozni a sál rabságából a denevért. Hamarosan ki is szabadult.

– Hipi-hupi, szipi-szupi! – kiáltotta Kukucs kukac. – Kész! Megmenekültél!

– Köszönöm! – rázta meg magát a denevér. – Máris jobban érzem magam!

– Akkor most elmondod, miért lógsz fejjel lefelé?

– Persze! És azt is megígértem, hogy nem siporászok, früttyögök tovább! Nekem ez a helyzet ideális. Veszély esetén azonnal tudok indulni, sőt aludni is így szeretek, mert így kényelmes – válaszolta.

– Aha – húzta össze a szemét Kukucs kukac. – Meg a világosságot sem szereted, ez érdekes – dünnyögte. – Most is tanultam valami újat, habár nem értem, mi jó abban, hogy lefelé lógsz, de te tudod.

– Még egyszer köszönöm a segítséget! Most már folytatom az utam! Viszlát!

Azzal kitárta szárnyait, és valóban fejjel lefelé lógásból elindult.

– Mik vannak! Láttad ezt Flanci Mancit? Ugye, hogy most jól jött az én kíváncsiságom, kukucskálós kedvem? – húzta ki magát büszkén a kis kukac.

– Valóban, most jó, hogy ilyen érdeklődő voltál. Különben szegény barátunkkal nem tudom, mi lett volna! Na, menjünk mi is aludni, későre jár már.

Elindultak a sötét erdőben, világítva a bátorságlámpással. Közben azt gondolták magukban, hogy kettő jobb az egynél, ha segíteni kell, és milyen jó, hogy mindig számíthatnak egymásra.

Százszorszép meséje

Valahol, régen, volt egyszer egy csodás kert. Itt szebbnél szebb virágok tündököltek. Illatukkal csalogatták az embereket. Karcsú derekukkal kecsesen hajladoztak a lágy szellőben. Aki erre járt, nem győzte csodálni őket. Virágbóbítójukat gőgösen igazgatták, ha a szél összekócolta azokat.

Nem nagyon beszélgettek egymással, mert mindegyik azt gondolta, hogy ő a legszebb éke a kertnek. A dölgyös rózsák, a felfuvalkodott dáliák, az álmodozó liliomok, az édes illatú orgonák, a büszke kardvirágok, a hetvenkedő kristályvirágok mind-mind magukat tartották a legelőkelőbbnek.

Egy kis virág megbújva szomorkodott a kert végében. Ő apró, kis szirmait napfény hatására kinyitotta, este vagy esős időben összecsukta. Csendesen hallgatta társai vitáit, beszélgetéseit. Vele szóba sem álltak. Ragon alulinak tartották, hogy egy ilyen kis semmi virággal szóba elegyedjenek. Hisz még neve sem volt! Nem is értették, hogy keveredett közójük. Egy nap tikkadtan sóhajtoztak:

– Óh, a nap megperzselte a gyönyörű szirmocskáimat! – mérgelődött a rózsa.

– Igazán eshetne egy kis permet! – pihegte a tulipán.

A kis szerény virág is nagyon szomjazott már, hisz napok óta nem volt eső.

Esténként, amikor a többiek elszundítottak, ő halkan énekelt, dúdolgatott. Dalai arról szóltak, hogy milyen magányos, és még sajnós a nevét sem tudja senki.

Egy kései órában eljött hozzá a virágok tündére.

– Ne búslakodj, te kedves virág! Szép vagy te is, akár a többiek! Sőt! Százszor szebb! Mától a neved legyen százszorszép.

– Igazán? Százszorszép? Én? – ámuldozott.

– Igen! Megérdemled. Te nem vagy olyan hiú, mint itt a társaid. Ezért úgy határoztam, hogy ne csak a kertekben virulj, hanem legyél a rétek, mezők virága is. Bárhol pompázhatsz, így az emberek sok helyen gyönyörködhetnek benned. A többiek meg itt maradnak a kertben. Te útra kelhetsz!

– Köszönöm! – mondta a kis virág, és hálásan nézett az elszökkenő Virágtündér után.

Az eső is szemerkezni kezdett. Feltámadt a szél. Az apró magvacskáit felkapta, szétszórta mindenfelé. A kis százszorszép most már vidáman dalolt. A kert virágait maga mögött hagyta, és élvezte, hogy milyen sok helyen bukkanhat fel ezentúl, díszítve a mezőket, réteket.

Az ellopott rózsaillat

Valahol messze, messze, Nekeresdországban, élt egy király. A felesége kisbabát várt. Ő az ideje nagy részét a rózsakertjükben töltötte. Sétálgatott, csodálta a szépséges virágokat. Amikor megszületett a kislányuk, a Rózsaszirom nevet kapta. A királyné nem sokkal a lánya születése után meghalt. Telt-múlt az idő, Rózsaszirom gyönyörű nagylánnyá serdült. Hosszú szőke haját, hamvas bőrét, smaragdzöld szemét anyjától örökölte. Ő is szívesen időzött a kertben, akár annak idején az édesanyja. Énekelt vagy beszélt hozzájuk. Mindennap friss csokrot tett anyja sírjára. A szél messzire vitte a rózsák illatát. Sokan jártak arra, szívesen hallgatták Rózsaszirom énekét:

„Rózsa, rózsza, rózsaszirom,
illatod édes, én csak tudom.
Anyám is csodálta szépségteket,
én is szeretlek benneteket.”

Egy reggel, amikor kiment a rózsaligetbe, nem érezte a virágok illatát.

– Jaj, mi történt veletek? – kétségbeesetten rohant be az apjához, aki azonnal szalasztott a városban élő tudósokért.

Jöttek híres orvosok, szaktekintélyek, de csak a fejüket ingatták. A király kihirdette, hogy aki megtalálja a gyógyírt, és a rózsák újra a régiiek lesznek, annak adja fele királyságát és a lánya kezét. Jöttek királyfiak, hercegek, bárók, grófok, de még más országbeliek is, de bizony senkinek nem sikerült megfejtenie a rejtélyt. A király újra futárokat küldött mindenfelé, hogy bárki próbálkozhat, nem baj, ha nem nemes, csak jöjjön, hátha sikerül megtalálnia a baj okát. Meghallotta ezt Jancsi, a kertész. Rózsatermesztéssel foglalkozott. Ismerte a szakmája minden csínját-bínját. Gondolta, szerencsét próbál. Illendően felöltözött és a király elé állt. Rózsaszirom is épp ott volt. A lánynak nagyon megtetszett a legény. Arra gondolt, bárcsak neki sikerülne megfejteni azt, hogy miért nem illatoznak a virágai!

– Felséges királyom, segíteni szeretnék! Azt kérném, hogy hadd töltsék egy éjszakát a virágok között!

A király beleegyezett. Jancsi sétálgatott, nézelődött, amikor elfáradt, lefeküdt aludni. Álmában megjelent a Rózsák tündére.

– No, Jancsi! Tudom, szereted a rózsákat, és tiszta szándék vezet, nemcsak a királyságra fáj a fogad, mint a többieknek. Van egy vén bibircsókos boszorkány, Rezserózsa, aki él-hal ezekért a növényekért. Ő lopta el az illatukat. Pacsulit akar készíteni magának belőle. A Boszorkányvölgyben él. Itt egy illatozó szál, amit sikerült előle megmentenem. Segítségével odatalálsz. Mindig arra fordul a fejcskéje, amerre menned kell. De vigyázz! El ne veszítsd, mert akkor sohasem találod meg Rezserózsát!

Felébredt Jancsi, elköszönt a királytól és Rózsasziromtól. A lány búcsúzóul adott neki egy rózsamintás selyemkendőt.

Ment, mendegélt. A rózsza mindig mutatta a megfelelő irányt. Három nap múlva egy nagy hegyekkel ölelt völgybe ért. A kis virág lehajtotta a fejecskéjét, jelezve, hogy megérkeztek. Ezt Jancsi is sejtette, mert olyan erős rózsairat volt, hogy szinte beleszédült. Körbenézett, észrevett egy kalyibát. Óvatosan odament és bekukucskált az ablakon. Meglátta Rezserózsát, aki egy óriás üst fölé hajolt. Kevert-kavart valamit és közben ezt motyogta:

– Enyém minden rózsairat,
A sok banya majd csak vizslat.
Főztöm édes, parfümös,
finom a szaga, nem bűdös.
Kityvesz-kotyvasz, keverce,
Mindjárt kész a spriccecske.

Közben rózsaszirmokat szórt a főzetbe, majd egy üvegből valamit belepermetezett. Az pedig nem volt más, mint az összelopkodott rózsák illata. Jancsi, hogy el ne szédüljön, az orrát azzal a kendőcskével takarta el, amit Rózsasziromtól kapott. Beóvakodott, majd hátulról átfogta Rezserózsát.

– No, megvagy, te vén tolvaj! Azonnal ereszd ki az elcsent illatokat!

Jancsi kikapta az üvegcsét a kezéből és földhöz vágta. Az apró darabokra hullott. A banya csak visított-sipított. Beszaladt egy kamrába, Jancsi meg utána. Ott volt az összes elrabolt rózsairat egy hatalmas üveghordóban. Rezserózsza átölelte. Jancsi azonban félrelökte, és egy jókora fakanállal, amit ott talált, rásújtott a hordóra. Az üveghordó ríptyára tört. Olyan bódító szag terjengett a házban, hogy a boszorka elalélt tőle. Jancsit védte a kendőcske. Gyorsan kirohant a házból és futott-futott, hogy minél messzebbre kerüljön a viskótól.

A rózsák illata kígyózva szállt, szállt vissza a kertekbe, ligetekbe. Megérezte Rózsaszirom is, aki épp az édesanyja sírjánál állt. Boldogan szaladt haza az apjához.

– Sikerült neki! – kiáltotta, és mosolyogva átölelték egymást.

Hamarosan megérkezett Jancsi is. A fiatalok egymás nyakába borultak, megtartották a lakodalmat. A menyasszonyi ruha rózsagyönggyel volt kivarrrva. A tortát, az asztalt rózsaszirmok díszítették. Mindenki finom rózsalikőrt kortyolgattott, majd az ifjú pár eljárta a rózsakeringőt. Nekem a sziruppal leöntött rózsaszirom ízlett a legjobban, hisz én is ott vendégeskedtem.

A násznépnek pedig olyan rózsás kedve kerekedett, hogy három napig haza se mentek.

Hogy mi lett Rezserózsával? Mikor magához tért, kitámolygott a kunyhójából. Bár nem lett rózsavize, de a ruhája átítatódott a kiborult rózsás kutyavasszal, így nagyon elégedett volt. Köztudott, hogy a boszorkányok nem szeretnek fürdeni, így ez a szag talán örökre rajtamarad....

Holdvilág és Borimor

Éjjel csillagösvényen sétáltam, a Tejúton leszánkáztam, és képzeljétek, ott ezt a mesét találtam!

Egyszer volt, hol nem volt, élt egy királyfi, Borimor. Elhatározta, elindul feleséget keresni magának. Ment, mendegélt, mígnem egy erdőhöz ért. Nagyon elfáradt már, lábai is alig vitték, gondolta, leül megpihenni. Egy terebélyes fa alá heveredett, elnyomta az álom. Csodálatos, édes dallamra ébredt. A holdfényben egy gyönyörűséges lány dalolt, énekelt.

„Én vagyok a Hold leánya,
csillagos ég királynéja.
Selyemkendőm libben, száll,
Valahol valaki engem vár.”

Azzal eltűnt. A királyfi hiába meresztgette a szemét, az égi tüneményt sehol sem látta.

– Ébren vagyok vagy álmodom? – morfondírozott magában.

Ekkor elé perdült egy manó.

– Nem álmodtál, a Holdvilág kisasszonykát láttad. Ő búcsúzott fénytáncával, ezzel jelzi, hogy hamarosan pirkadni fog. Így megy ez, már mióta az eszemet tudom.

– Te ki vagy? – kérdezte Borimor.

– Én erdei manó vagyok, Pittentyű. Pont az ajtóm elé keveredtéel-heveredtéel, így nem tudtam bemenni. Én ugyanis itt lakom. A faodvában van a kuckókám.

– Nem tudod, hogy ismerhetném meg ezt a szépséges leányt?

– Minden éjjel itt táncol. Ha itt maradsz, holnap találkozhatsz vele. De most már engedj be a házikómba!

Borimor alig várta, hogy újra beesteledjen és megjelenjen a Holdvilág. Elrejtőzött a fa mögé és onnan leste a lány éji táncát. Amikor befejezte, Borimor előbújt és megszólította:

– Óh, te szép leányka, ne siess! Maradj még egy cseppet! Hogy hívnak?

A lányka nagyon megijedt. Azonban amikor meglátta a királyfit, nem szaladt el.

– Engem Holdvilág királykisasszonynak hívnak. Te ki vagy? Hogy találtál rám?

A királyfi illendően bemutatkozott, elmesélte, hogy mi járatban van és hogy tegnap véletlenül pillantotta meg.

– Elbűvöltél! Mióta megláttalak, csak rád gondolok! Pont ilyen feleséget keresek, mint te!

A lány elpirult. Neki is nagyon megtetszett a legény.

– Óh, kedves Borimor! Az én atyám a Hold. Tőle kell megkérned a kezem. Gyere velem, szállj fel a csillagszánomra, az majd felrepít minket.

Így is lett. Borimor hamarosan a Holdkirály és a Csillag királyné előtt állt. Bemutatkozott, elmondta, mi járatban van.

– No, fiam! – szólt a Holdkirály. – Látom, a lányomnak is tetszel.

Holdvilág lehajtotta a fejét, arca piros lett, mint a rózsa. Ami igaz, az igaz, bizony nagyon kedvére való volt a királyfi. Az apja folytatta:

– Tudd meg, él egy vén boszorka, Kalamári. Ő elrabolta kedvenc lovamat, Felleget. Ha visszahozod, tiéd lehet a lányom keze. Itt a gyémántos kantárja, selyem takarója. Ha ezt meglátja, tudni fogja, hogy én küldtelek és eljön veled. Mielőtt felnyergeled, parazsat adj neki, mert attól úgy repül, mint a gondolat, és a gonosz szipirtyó sem ér utol. De vigyázz! Sok vitéz elindult, de senki nem tért vissza.

Borimor elbúcsúzott kedvesétől.

– Egy életem, egy halálom, és a csodaparipát elhozom. Csak veled tudom elképzelni az életemet.

– Fogadd el ezt az aranypatkót – nyújtotta át neki Holdvilág. – Ez volt Felleg első patkója. Hozzon szerencsét neked! Ha rápillantasz, jussak az eszedbe! Ezt mindig magamnál hordtam, most vigyázzon téged!

Megcsókolták egymást.

A királyfi ment, mendegélt. Egyszer csak egy sűrű erdőhöz ért. Kardjával vágta a feléje hajló ágakat. Alig bírta menni. Ágak sebezték, tüskék szúrták. Végre átverekedte magát és egy tisztást pillantott meg. Ott állt egy fekete, rozoga házikó. A kéménye füstölgött, benn egy mécses égett. Gondolta, szállást kér éjszakára. Bekopogott, majd belépett. A házban egy ráncos képű, hajlott hátú anyóka üldögélt. Illendően köszöntötte.

– Mit keresel itt? Hosszú évek óta senki nem járt nálam – nézett rá sandán az öregasszony.

Borimor elmondta, csak megpihenne egy kicsit, aztán másnap menne is tovább, mert egy táltos paripát keres.

A vén anyó nem szólt semmit, de gondolom, már kitaláltátok, hogy nem volt más, mint Kalamári.

Megkínálta ennivalóval az ifjút, egy pohárka bort is adott neki. Borimor épp enni kezdett volna, de valami nyomta az oldalát, levette hát tarisznyáját és ki-

emelte belőle az aranypatkót, mert bizony az nyomta. Eszébe ötlött Holdvilág intelme. „No – gondolta –, akkor ez a vén banya bizonyára Kalamári. Ezért bökte az oldalamat a patkó, így figyelmeztetett a veszélyre.”

Amikor a csoroszlya hátat fordított neki, a bort kiöntötte a macska tálkájába, az ennivalót bedugta a tarisznyájába. A macska, amint kilefetyelte a tálkájából a bort, hanyatt vágta magát, mély álomba merült.

A királyfi így szólt:

– De elálmosodtam, lefeküdnék.

Leheveredett, alvást színlelt.

Ezt várta csak a gonosz pára! Kiosont a házból, Borimor meg utána óvakodott. Bement a ház melletti fatákolmányba. A királyfi egy résen át nézte, mit csinál Kalamári. Bent állt szomorúan, piszkosan, girhesen az elrabolt ló. A banya egy bottal rávert, és azt mondta neki, ha nyeríteni mer, azonnal agyonüti. Rádobott egy ringyes-rongyos takarót, a száját erősen bekötötte. Ekkor Borimor visszasurrant a házba, olyan hangosan horkolt, hogy a cserepek majd lepotyogtak a rozoga tetőről. Az öregasszony is elvackolt, majd nem sokkal később hortyogni kezdett.

Ekkor az ifjú kilopódzott a sufniba. Megmutatta Fellegnek a gyémántos kantárt, selyem takarót. Elmesélte, miért is jött.

– Kedves királyfi, gyorsan adj parazsat, mert Kalmári bármikor felébredhet, és addig ennem kell, meg fel is kell nyergelned. A parázs a másik fészkerben van, meg a régi nyergem is. Siess!

Térült-fordult Borimor. Hozta a parazsat. Felleg mind megette, megrázta magát. Hát, uram fia! Gyönyörű hófehér szőrű paripává változott. Megrázta gyönyörű sörényét.

A királyfi felnyergelte, a gyémántos kantárt erősen megmarkolta.

– Indulhatunk – mondta. – Vágtass szélnél sebesebben, minél előbb érjünk Holdvilághoz!

Felleg nyerített egyet, rúgott kettőt, dobantott hármat. Az aranypatkók csillogtak-villogtak a patáján.

Majd olyan sebesen repült, mint a gondolat. Kalamári felébredt, seprűjére pattant és üldözni kezdte őket.

– No, Borimor, dobd le a selyemtakarómat és az aranypatkót, ami a tarisznyádban van! Abból lesz egy nagy hegy vízeséssel. Azon nem tud majd átkelni a vén banya!

– A patkót is? Azt Holdvilágtól kaptam...

– Ha meg akarsz menekülni, akkor igen – nyerítette Felleg.

Bár fájló szívvel, de a patkót is a mélybe vetette.

A banya meg tán ma is ott próbálkózik, hogy átkeljen a zuhatagon.

Hamarosan megérkeztek Holdvilágék palotájába. A király nagyon megörült rég nem látott táltosának, Holdvilág pedig Borimornak.

Részletesen elmesélt mindent a királyi párnak és a kedvesének.

– Ne búslakodj a patkó miatt! – simogatta meg Holdvilág. – Azért adtam, hogy szerencsét hozzon. Jelzett, amikor enni akartál, és csak úgy menekülhettél meg, ha eldobod.

Megbeszélték, hogy másnap megtartják a menyegzőt. A város apraja- nagyja is eljött az esküvőre. A fiatalok Felleg hátán érkeztek meg a nagy eseményre. Holdkirály és a Csillag királyné büszkén nézte a fiatalokat.

Hajnalig ropták a vendégek. Felleg is úgy mulatott, hogy leesett az egyik aranypatkója. Borimor mosolyogva a zsebébe tette. Így hát újra lett szerencsepatkója.

Ha te is találisz egy patkót, jól tedd el, mert neked is szerencsét hozhat!

Zöldüljön a Földünk!

Valahol messze a Búvösvölgyben élt Szöszmös kisasszony. Mindig szöszmötölt a varrodájában. Ruháját apró szöszök tarkították, hajába is egy szöszös masnit tűzött, amit csittekkel-csatokkal rögzített. Ő varrta Búvösvölgy lakóinak ruhácskáit.

Legjobb barátja egy kissé különc figura, Motyó manó volt. Mindig egy zsákocskát cipelt, hol húzta, hol vont, hol a hátára dobta. Erről kapta a nevét is. Senki nem tudta, mit cipel, és vajon mi lehet olyan fontos, hogy mindig magánál tartja. Néha megmosolyogták, de mindenki szerette a hóbortos kis manót.

Szöszmös kisasszony ma hangos kopácsolásra ébredt.

– Hahó! Táviratot hoztam a Szamócás-közből! – cserregte Cserri, a szarka.

A kisasszony nem értette, hogy Motyó manó miért nem jött személyesen, hisz csak néhány mókusugrásnyira laktak egymástól. A táviratban ez állt: Gyere azonnal! Sürgős! Ne késlekedj! „Hm, vajon mi lehet ilyen fontos?” – morfondírozott Szöszmös kisasszony. Leintetta a ház előtt épp elhaladó Katica-taxit.

Amikor belépett Motyóhoz, elképedt a látványtól. Papírok, újságok hevertek szanaszét. Alig vette észre barátját, aki az egyik kupac közepén épp egy cikket tanulmányozott.

– Itt vagyok! Hívtál – köhintett Szöszmös.

– Ja, de jó, hogy azonnal jöttél! Van egy kolosszális ötletem! – rikkantotta Motyó. – Ma olvastam a reggeli Manófülben, hogy vezetőt keres a Manómentő szolgálat. És én – itt vett egy nagy levegőt – je-lent-ke-zem. Figyeld! Ez pont rám illik: Az illető legyen: „sikkes, no meg vicces, legyen szorgos, no meg okos. Legyen kedves, no meg rendes.” Mondjuk a sikkes szót nem igazán értem. Te tudod mit jelent? Ja, és manóvigyorgós jó reggelt neked!

– Kedves barátom! A sikkes azt jelenti, hogy elegáns, divatos.

– Ó! Hát azon még dolgoznunk kell! Ugye segítesz? Ugye támogatsz?

Hát ki tud ellenállni egy ilyen kérésnek?

– Persze, számíthatsz rám!

– Tudtam, tudtam! De van még valami...

– No, bökd már ki! – nógatta Szöszmös kisasszony.

– Kell írni egy jó mottót, amit mindennap bemond a Manó-televízió. Írogattam, de tudom, hogy ketten egy igazán ütős jelmondatot fabrikálunk. „Hívjon, hogyha baj van, Motyó segít a bajban!” Na, milyen?

– Ez jó, de nemcsak te fogsz segíteni, hanem többen dolgoznak a baj elhárításában. Én így javítanám: „Hívjon, ha gond van, mi segítünk a bajban!”

– Ez remek! Azonban a telefonszámot is bele kell szőni... Meg is van! „Elveszett a manósipka, akkor az 5-55-öt hívja. Sárba ragadt autója, az 5-55-öt hívja!” Na, el is küldöm Cserrirel a jelentkezési lapot. Addig te csinálj belőlem sikkes manót. Nem stikkest, hanem sikkest! – vigyorogta.

– Rendben. Egy feltételem van. Mutasd meg, mit hordasz a motyódban!

Mit tehetett mást, kinyitotta a batyuját.

– Ez egy nyisszants, ez egy nagyító, ez egy kulcs, ez egy napszemüveg, ez egy...
– és csak sorolta, sorolta.

Szöszmös kisasszony mosolygott.

– Tudod, ez mind a túléléshez kell. Mondjuk, ha bajba kerülök, megkötöznek, vagy olyan helyre kerülök, ahol vakít a nap – motyogta Motyó.

Szöszmös megtervezte és meg is varrta Motyó új ruháját. A zsákját is átalakította. Szébb és mutatósabb lett, mint amilyen az előző volt. Motyó elégedetten nézegette magát a tükörben.

– Így már mehetek a személyes találkozóra. Drukkolj! Inkább kísérj el! Légyszi! Együtt indultak a Manómentő szolgálat felé. A bemutatkozás jól sikerült, Motyó manó lett a szolgálat vezetője.

Telt-múlt az idő, néhány apró-cseprő ügy volt csak, amiben segíteni kellett. Azonban egyik nap Cserri, a szarka lélekszakadva rontott be az irodába.

– Jaj! Baj van! Most üzentek Levendulavölgyből! Sürgős segítségre van szükségük!

– Te honnan tudod, mit írtak? Elolvastad?!

– E-e-el – dadogta –, de csak azért, mert megsérült és valahogy kinyitódott a távirat. Most nem ez a fontos, hanem, hogy intézkedj!

Miután Motyó elolvasta a segélykérő írást, gyorsan firkantott valamit egy cetlire és Cserri csőrébe nyomta, hogy azonnal kézbesítse Szöszmös kisasszonynak. Ő pedig riadót fújt a manókürtjével. A manócsapat felsorakozott.

– Segítenünk kell a Levendulavölgyben élőknek! Valakik az éj leple alatt szemetet szórtak le a levendula ligetbe. Nem győzik egyedül a szállítást. Segítenünk kell, mert a kis levendulapalánták megfulladnak a szemet alatt. Tudjátok: „Hívjon, ha gond van, mi segítünk a bajban!” Ez most végre egy nekünk való feladat! Manómobilok helyett a manóreppencseket vetjük be. Manókommandó, indulj!

Közben megérkezett Szöszmös kisasszony is.

– Megvarrtad, amit kértem?

– Igen, indulhatunk!

A reppencsek turbósebességre kapcsolnak. Néhány manópillantás alatt meg is érkeztek. A Levendulavölgy lakói már ott szorgoskodtak a helyszínen. A manókommandó is akcióba lendült. Közös erővel sikerült megmenteni a palántákat. Szöszmös kisasszony elővette, amit készített. Vékony védőhálót feszítettek a virágocskák fölé, hogy máskor ne fordulhasson elő ilyesmi..

– Ez alatt biztonságban lesznek! – sóhajtott Motyó.

A völgy lakói nagyon hálásak voltak a manóknak. Azt találgatták, vajon ki tehette ezt a szörnyűséget.

Ekkor egy vékony hang ezt sipította:

– Én láttam! Én láttam! Az emberek voltak!

– Mi? Az emberek? – kérdezte Motyó. – Hogy tehettek ilyet? Miért tették ezt? Miért akartak ártani a zsenge kis palántáknak?

– Ó – mondta Levendula kisasszony –, ők gyakran szemetelnek. Már rengetegszer rendeztek szemétszedési akciót, ahelyett, hogy inkább óvnák a természetet. Milyen jó lenne, ha nem szórnák el meggondolatlanul a hulladékot, a megunt dolgukat. A minap a közeli erdőben is nagy felfordulás volt, mert egy autó egy csomó limlomot borított a tisztásra.

– Valamit ki kéne találni! Valami igazán jó ötlet kellene! – sétált fel-alá Motyó.

– Szöszmös, nincs valami szuper ötleted?

Együtt törték a fejüket. Levendula és Szöszmös kisasszony tanácstalanul ácsorgott. Motyó ezt dünnyögte:

– Valami nagy dobás kéne,
különbben egyszer
a Földnek vége.
Segítsetek gyerekek!
A Föld egyre betegebb!

– Ez nagyon jó kis nóta! – jegyezte meg Szöszmös kisasszony.

Aztán dúdolni, majd énekelni kezdték. A szélpostás felkapta a dallamot, vitte egyre messzebb és messzebb. A fűszálak, a fák is ezt susogták, a madarak is ezt fütyülték, a varjak ezt károgták, az állatok ezt kiáltották. Eljutott egészen a gyerekekig, akik megértették a manók üzenetét. Tudták, az ő jövőjük is veszélybe kerülhet, ha nem fognak össze a Föld megóvása érdekében. Minden iskola megszervezte a „Zöldüljön a Földünk!” akciót. Környezettudatos gyerekek plakátokat, zászlókat készítettek, amire Motyó szövegét nyomtatták:

Valami nagy dobás kéne,
különbben egyszer
a Földnek vége.
Segítsetek gyerekek!
A Föld egyre betegebb!

Ez lett az indulója a „Zöldüljön a Földünk!”mozgalomnak.

Előadásokat szerveztek, hogy mindenki megértse, mi a lényege ennek a törekvésnek. Lelkesen mesélték a szüleiknek, hogy milyen fontos a szelektív hulladékgyűjtés, a természet tisztelete, megóvása. Egyre többen és többen csatlakoztak.

Motyó elégedetten mosolygott. Érezte, hogy nincs is olyan nagy baj, ha a gyermekek ilyen odaadással, tiszta szívvel vesznek részt a Föld megvédésében, gyógyításában.

Ugye, ti is csatlakoztok ehhez az akcióhoz?

Karácsonyra

Karácsonyi csillag ragyog,
érkeznek a kis angyalok.
Mi házukba is betérnek,
hozva égi fényességet.

Halkan szól az énekük,
a hold az ablakon besüt.
Leteszik a karácsonyfát,
s már indulnak is tovább.

Csillagszórók, gyertyák fénye,
korona e szép estére.
Együtt énekel a család,
elfeledve búját-baját.

Fenyőcske meséje

Ott, ahol a fák égis érének, széé meséket regélnék, ott, hol a szél dalt dúdolgat, majd ringatva megcírógat, ott hallottam ezt a mesét...

Hol volt, hol nem, volt egyszer egy kert. Itt élt néhány manó és Cilinke, a kert aprócska tündére. Minden reggel friss harmattal mosakodott, bársony virágszirmocskákkal törölközött. Szeretett itt lakni. Este tücsök barátja húzta a vidám, olykor szomorú nótákat. Ilyenkor a madarak is megpihentek, együtt hallgatták a dallamokat.

Egy kis házacska állt a kert végében, itt élt nagyapó. Naponta kijárt a kertbe, beszélgetett a virágokkal, gondozta őket. Apóka értette a madarak, a virágok nyelvét, tudta mindig, hogy kinek mire van szüksége.

Néhány évvel ezelőtt egy kis fenyőcsemetét ültetett. Arra gondolt, hogy majd valamelyik karácsonyon a szobáját díszítheti. A kis fa cseperedett, nagyon jól érezte magát. Cilinkével igazi barátok lettek. A kis kerti tündér gyakran telepedt a fácskára, az pedig kedvenc esti dalát dúdolta fülébe:

Icinke-picinke
kedves kis Cilinke,
pihenjél, aludjál,
szép mesét álmodjál!

A szellő lágyan ringatta az ágat, a tücsök halk hegedűszóval kísérte. Cilinke ilyenkor igazán szépeket álmodott.

Egy nap, amikor már hidegre fordult az idő, nagyapó is végzett az őszi munkákkal: az elszáradt virágokat kiszedte az ágyásokból, a fagyérzékeny növényeket védett helyre vitte. A fák is elbúcsúztak levélgyermekektől, téli álomra készülődtek. A kis fenyő és néhány örökzöld bokor volt már csak éke a kertnek. A manók is elmentek, melegebb helyen vártak a tavasz jöttére. A hideg, zúzmarás napokon káprázatos csipkék díszítették a kis cserjék leveleit. A fenyőcskének is jól állt a zúzmararuha. Gyakran beszélgettek Cilinkével az elmúlt nyár emlékeiről. Kellemesen múltatták együtt az időt. Egyszer egy rigó röppent a fenyőfára, és így trillázott:

Lekopogom, szép a napom!
Eldalolom, jön a karácsony!
Lil-lilil-ű,
Lal-lali-la.
Kipp, koppi, kopp,
Vígan dalolok!

Cilinke és barátja tapsikolni kezdett.

– De szépen füttyültél! – mondták egyszerre.

– De mi az a karácsony? – kérdezte a kis fenyő.

– Ó, a karácsony nagyon szép ünnep! – kezdte válaszát a rigó. – Ilyenkor az emberek feldíszítik a házukat, lakásukat. Fenyőfát állítanak otthonukba, díszeket aggatnak rá. Kerül rá csoki, szaloncukor, gömb, csillagszóró, gyertya, és még ki tudja, mi. Amikor bekukucskálok az ablakon, azt látom, hogy mindenki örül, csodálja a fát. Persze akadnak kedves emberek, mint például nagyapóka is, akik rólunk sem feledkeznek meg az őséges téli időben. Gondoskodnak rólunk. Vannak olyanok is, akik madárkarácsonyt rendeznek nekünk. Kitesznek mindenféle finomságot. Nekem a madárkalács a kedvencem! – sóhajtott.

– Nahát! – álmélkodott a kis fa. – Én is szeretnék ilyen csokiruhát, meg szép díszeket!

– Persze! – felelte a rigó –, csak még kicsike vagy. Nőj még nagyobbra, aztán ki tudja, talán téged is kiválasztanak – válaszolta a rigó. Majd szárnyaival búcsút intve, víg füttyszóval tovareppt. A fenyőcske elgondolkodott. Az járt a fejében, milyen jó lenne olyan ruhát ölteni, amiről a rigó mesélt. Nagyot sóhajtott. Cilinke megsimogatta.

– Ne búsulj, egyszer rád is szükség lesz!

Nem szóltak egymáshoz, nézték az apró hópihéket, melyek keringve táncoltak, vidáman telepedtek meg a házak tetején, a földön, a növényeken.

Lassan minden elcsendesedett, csak a hó hullott egyre, bevonta a tájat hófehér, csillogó ruhával. Csillagos éjszaka köszöntött be, a Hold is kikukucskált, be-aranyozta a lámpafényben ácsorgó hósípkás fenyőcskét.

Cilinke elszenderült, és azt álmodta, hogy a kis barátja ünnepi díszben áll egy szobácskában. Apró csengettyűk csilingelnek rajta, azzal köszön, integet neki, amikor beles az ablakon. Látta, hogy milyen boldog.

Felriadt, a nap bágyadtan kandikált ki egy felhő mögül. Szeme sarkából könnycseppet törölt le. Azon törte a fejét, hogy vigasztalja meg barátját. Ekkor hangokat hallott. Két kis gyermek sétált el a kert mellett.

– Nézd, milyen gyönyörű fenyő! – szólt az egyik.

– Igen! – válaszolta a nagykendőbe bugyolált kislány. – Igaz, kicsi, de nagyon formás!

Ezt hallva, a fenyőcske kihúzta magát, úgy gondolta, így még magasabbnak látszik.

– Bárcsak nekünk lenne egy ilyen kis fácskánk! Mi ekkorának is örülnénk! – sóhajtották vágyakozva.

Amikor elmentek, Cilinke és a fenyő szomorúan néztek utánuk. Észre sem vették, hogy nagyapó is ott áll mellettük, és hallotta, amit a két gyermek mondott.

– No, kis fácska! Tudod mit? Elviszlek én hozzájuk. Itt laknak, nem messze. Remélem, nem bánod!

A fenyő a szél segítségével lágyan ringatózni kezdett, jelezve, hogy helyesli nagyapó döntését. Cilinke átölelte barátját. Apóka óvatosan kiásta a kis fát, beletette egy nagyobbacska dézsába. Gondolta, a gyerekek szülei az ünnepek után majd kiültetik, és így jövőre is lesz fenyőjük.

A szánra helyezte. Mielőtt elindultak volna, feldíszítette. Tett rá mézeskalácsot és apró papírdíszeket, meg néhány csengettyűt. A kis fenyő boldogan fesztett. Cilinke megsimogatta a barátját.

– Ne feledd a dalunkat! – suttogta a kis fenyő.

Icinke-picinke
kedves kis Cilinke,
pihenjél, aludjál,
szép mesét álmodjál...

– Jó – súgta halkan a tündérke. – Tudom, hogy te boldog leszel, megálmodtam a múlt éjjel, csak nem tudtam elmesélni, mert olyan gyorsan történt minden. Aztán tavasszal visszatérnek a manók is... – sóhajtott.

– Igen, nem leszel egyedül. Én meg arra vágytam, hogy karácsonyfa lehessen. A legszebb dolog a világon, ha boldogságot adhatunk másoknak. Kísérj el, kérlek!

Cilinke felkapaszkodott a fenyő egyik ágára. Elindultak. Amikor megérkeztek, apóka csendben a ház ajtaja mellé rakta a fácskát, majd megrázta a kis csengettyűket, melyeknek vidám csilingelésére kiszaladtak a gyerekek. Apóka még épp el tudott bújni.

A két gyermek csillogó szemmel nézte az ajtó előtt az ajándékot.

– De gyönyörű! Vajon ki hozhatta? – kíváncsian néztek körül.

Ekkor egy hófelleg kerekedett, egy pillanatra a szél megkavarta a szálló hópihéket. Apóka így gyorsan el tudott osonni, elrejtették a pörgő-forgó hópelyhek.

– Nézd, valaki van ott! – kiáltott fel az egyik.

De már csak egy elsuhanó árnyat láttak. A szüleikkel bevitték a fenyőt a szobába.

Cilinke az ablakon át nézte barátját, aki csengettyűit rázva boldogan intett neki. Pont úgy, ahogy álmában látta. Visszaintegetett. Fájt itt hagyni barátját, de mégis örömmel a szívében indult haza.

Egy igazi barát örül a másik boldogságának. Apró hópelyhek táncolva kísérték hazáig. Még sokáig a fülébe csengett a kis csengettyűk csilingelése.

Hová tűnt a Télapó?

Ott, ahol a hófellegek tornyosulnak, ott, ahol a legfinomabb mézeskalácsok sülnék, ott, ahol szinte mindig esik a hó, ott lakik a Télapó.

Ezen a télen is, mint mindig, a manógyárban nagyon sok kéz dolgozott azon, hogy a gyerekek időben megkapják ajándékukat. Volt, aki a leveleket csoportosította, volt, aki felolvasta, néhányan az ajándékokat válogatták, csomagolták. Mások zsákba tették a csomagokat, majd a raktárhoz vitték, hogy ott a szánra kerüljenek.

Az egyik manó fennhangon betűzött egy levelet:

– Mi a csodát kérhet ez a gyerek? Gőzmaszdinyse? Vagy dinnyese?

– Fordítsd meg a levelet!

– Olvasd visszafelé, hátha úgy van értelme! – kiáltozták a manók.

– Nem kell neki semmi se, hisz az a vége! Még dinnye se! – vihogta valamelyik.

– Add csak ide! – kérte Fahéj a levelet. – Majd én megpróbálom kisilabizálni. Őőő... kérlek szépen, gőz-moz-dony. Igen, gőzmozdonyt kér! – rikkantotta örömmel.

– Én a helyében egy olyan tollat kérnék, amivel szépen és olvashatóan tudnék írni! – dünnyögte a manó, aki nem boldogult az előbb a levéllel. Annyiszor kértük már a gyerekeket, hogy szebben írjanak! Nem vagyunk mi kódfejtők! De hiába, mindig akad egy-két ilyen levélke.

Aztán tovább folyt a munka. Egyszercsak éktelen ordítás hallatszott.

– Télapó! Télapó! Téél-aa-póó!!!!

– Mi a baj? Miért ordítasz úgy, mint a fába szorult féreg? – kérdezte Fahéj.

– Miért, miért? Mert sehol sem találom Télapót, és egy fontos dolgot kell megmutatnom neki, ugyanis több hiper-szuper újítást csináltam a szánján. Télapóóóó! – kurjantotta újra Mikka.

Fahéj befogta a fülét.

– Kérdezted már Minkát?

– A karácsonyi tündér most nem ér rá. A manóvarrodában varrják Télapó új ruháját, mert a régi az évek során nagyon megkopott. Ilyenben csak nem jelenhet meg a gyerekek előtt! Ráadásul Minka még a manók új sapkáját is tervezi. Azt mondja, a mostani túl unalmas. Többféle fazon lesz. Egész jók, én már láttam! De igazad van, egy próbát megér, megkérdezem tőle.

– Sajnos, nem láttam ma Apókát – felelte Mikka kérdésére Minka. – Nézd, milyen csuda klassz ez a fazon! Na, mit szólsz?

Azzal Mikka fejébe húzott egy zöld sityakot, amin fehér hópihék voltak.

– Jó, de most nem érek erre rá, sürgősen meg kell találnom!

Már majdnem kiért a műhelyből, amikor Minka utána kiáltott:

– A kedvenc helyén nézted már?

Tényleg, oda még nem kukkantott be. Hamarosan megtalálta a Télapót, aki szomorúan üldögélt karácsonyi hóbarlangjában. Mályvacukorkát szopogatott, hozzá forró teát kortyolt, halk zene szólt.

– Na, végre, hogy megtaláltalak! Nem hallottad a kiáltásaimat?

– De, hallottam valamit – felelte rezignáltan.

– Szóval, azért jöttem, hogy elmondjam, milyen szuper módosításokat csináltam a szánodon. Nemcsak a ruhád lesz új, hanem a járgányod is modern lesz. Tettem bele helykeresőt is. Ez egy olyan kütyü, hogy ha beírod az úticélt, ripsz-ropsz, hipp-hopp, odarepít, nem kell térkép, hógömb. Szereltem be még ülésfűtést, mert tudom, sokszor fáztál a hosszú úton. Aztán még egy hófelhőterelőt, hogy ne keveredj hóviharba. Na, milyen vagyok?

Büszkén kihúzta magát, várta a hatást, a dicséretet, de Télapó nem szólt semmit. Ekkor már tudta Mikka, hogy nagy baj van.

– Ó, én csak itt beszélek, de látom, beteg vagy. Talán valami nyomja a szívedet? Nekem elmondhatod!

Azzal lekuporodott Télapó lábához.

– Kedves vagy! Köszönöm a sok jó ötleted, amivel megkönnyítetted az utazásom. De érdekel valakit, hogy mi jár az eszemben, én mit szeretnék? – sóhajtott szomorúan.

– Min tépelődsz? Meséld el! Neked is van kérésed? – csodálkozott a kismanó. – Hááát, erre tényleg nem gondoltam! De szerintem más sem! Majd kitalálunk valamit.

– Először is: szomorú vagyok amiatt, hogy az emberek egy napba akarják belegyömöszölni a szeretetüket, ahelyett, hogy egész évben ezt tennék. Nemcsak ezen a napon kellene kimutatni az érzelmeiket! Nemcsak ekkor kellene kedvesnek lenni egymással! Aztán egyre több a szegény gyermek, akiknek nem, vagy csak alig csurran-cseppen valami. De tudom, vannak olyanok, akik ezen a napon is hiányt szenvednek.

– Kedves Télapó! Te mindent megteszel! Az embereknek kellene jobban összefogni, segíteni egymást. Akinek van, annak ilyenkor –, de akár az év más napjain is – ki kellene nyitnia a szeretetsájkját, és szétszítani a rászoruló közt. Láttam a hógömbömbön, hogy akadnak ilyenek. Igaz, lehetnének többen is! Te teljesíted azoknak a gyermekeknek a kívánságait, akik neked levelet írnak, vagy segítséget kérnek tőled.

– Neked mi lenne a vágyad?

– Háát..., de ne nevedd ki! Napsütötte helyre szeretnék utazni, a tengerben lubickolni, finom szörpöt iszogatni. Nézd csak! Varrattam is hozzá egy új ruhát, ami odaillő.

Levette a köpenyét, és ott állt zöld fehér csíkos pólóban, rövid piros nadrágban, rajta nadrágtartó, amit hópihék díszítettek. A fejébe egy zöld baseball sapkát nyomott, és feltette a piros keretes napszemüvegét.

– Na, mit szólsz? – vágta magát terpeszbe, a karjait pedig széttárta.

Mikka igyekezett komoly maradni, mert így a Télapó nagyon viccesen nézett ki.

– Ő... ő... hát... izé... nagyon furcsa vagy, olyan szokatlan, de nem rossz! – tette hozzá azonnal. – De még van két nap karácsonyig, addig megvalósítható az álmod. Ül fel a szánra, a helykeresőjébe beírjuk, hogy: na-pos táj ten-ger-rel, és ha megnyomod a zöld gombot, odarepít. Mindjárt befogom Mokkal a rénszarvasokat, aztán mehetsz is! Visszafelé azt írd be: Lappföld. Nyomd meg a zöld gombot, és ide érkezel. Így jó lesz?

Nemsokára ott állt a szán, és huss, Télapó elsuhant vele.

– Neki is jár egy kis pihenés, igaz Mokka? De kérlek, ne szólj senkinek!

Habakukk azonban keresni kereste Télapót, de persze hiába. Kétségbeesve szaladt Minkához.

– Biztos elrabolták! Ilyen nincs, hogy csak úgy ukmukfukk, köddé váljon!

– Valóban szokatlan, hogy nem szólt senkinek, hogy hova megy – válaszolta Minka.

– Tudod mit? Vedd elő a manósípod, és hívj össze manógyűlést!

Habakukk úgy fújta a sípját, hogy céklavörös lett tőle a feje. Minka felállt egy zsámolyra, és szót kért.

– Kedves Manókáim! Drága Télapókánkat nem találjuk sehol. Habakukk tűvé tett mindent, de nem lelte meg. Mindenki tegye félre a munkáját, mert most az a legfontosabb, hogy ráakadjunk Apókára! Remélem, nem történt semmi baja! – mondta aggódva Minka.

– Mit tegyünk? – hallatszott mindenfelől.

– Alakítsatok ötösével manónyomozó csoportokat, nézzetek be mindenhová! Keresés indul!

A manók szétszéledtek a szélrózsa minden irányába. Egész Lappföldön nem volt olyan hely, ahová ne kukkantottak volna be. Beköszöntött az este. Fáradtan rogytak le, széttárták kezüket. Minka szeméből egy könnycsepp gördült ki. Ekkor érkezett meg Mikka és Mokka.

– Figyeljete! Írtunk egy télapó rap-et!

Itt van, itt a Télapó,
Esik, hullik már a hó.
Ki az, aki szereti?
Na ki? Na ki?
Hát mindenki!!!

Nagy puttonyát leteszi,
Vehet belőle mindenki.
Esik, esik, havazik,
Télapóka érkezik! Hej!

Akkor lepődtek meg, amikor a produkciójukat nem tapsolta meg senki.

– No, mi baj? Miért lógatjátok az orrotokat? Mi ez a gyászos hangulat? – érdeklődtek.

– Érkezik. Érkezik? De hol van? Ha nem tudátok, eltűnt, köddé vált, felszívódott.... Egész nap kerestük, kutattuk. Sehol sem találtuk – mondta szomorúan Habakukk.

– Hol voltatok? Miért nem jöttetek a manógyűlésre? Nem hallottátok a gyűlésre hívó sípszót?! – faggatta őket Minka. – Télapókának ugyanis nyoma veszett. Felforgattunk mindent, belestünk mindenhova.

Mikka és Mokka lehajtották a fejüket.

– Á, szóval ti tudtok valamit! Igaz? – szólt szigorúan Minka.

– Bocsánat, hogy nem jöttünk, de ezzel a dallal akartuk megörvendeztetni Télapót, ha majd visszatér. Szegénytől senki nem kérdezte meg eddig, hogy ő mit szeretne.

Halk moraj hallatszott.

– Igen – folytatta Mokka. – Ő mindenkit meglep, segít, teljesíti a kívánságokat. Valaki megkérdezte egyszer is tőle, hogy ő mire vágyik, mihez lenne kedve?

– Tényleg, ez nem jutott az eszünkbe még soha! – felelte halkan Minka.

– Na látod! Nekem reggel elmesélte, hogy miért szomorú, mi a szíve vágya. Mi pedig – fogta át Mokka vállát – elküldtük a tengerhez, mert még soha nem fürdött benne. A parton elkortyolgat néhány pohár szörpikét. Varratott is magának erre az alkalomra egy nyári télapóruhát. Megígértük, nem szólunk senkinek. Lehet, hogy téged is be kellett volna avatnunk, és akkor nem lett volna ilyen felfordulás.

– Tényleg! Az a furcsa ruha! Azt hittem, az is valakinek a kívánsága volt – mondta Minka.

– Igen, és az a valaki a Télapó volt! De ne búsuljatok! Tanuljuk meg ezt a vidám dalt, és köszöntsük, mert néhány perc múlva érkezik, láttam a télapóradaron – rikkantotta Mikka.

A manók előkapták a hangszereket. Hamarosan zengett manóműhely. A szán a szokásos helyen landolt. A manók odasereglettek és rákezdték a nótára. Télapó meglepődve hallgatta őket.

– Annyira hiányoztál! Úgy aggódtunk érted! – hangzott mindenfelől.

– Ne haragudjatok! Máskor előre szólok, ha elutazom. Ez egy hirtelen ötlet volt. Nem is gondoltam arra, hogy esetleg kereshettek.

– Semmi baj, kedves Télapó! Mikka mindent elmesélt. Sajnáljuk, hogy rád nem gondoltunk! Ígérjük, hogy ezentúl téged is megkérdezzük, hogy mire vágysz! – simogatta meg a Télapó karját Minka. Mutasd meg a nyári ruhádat! – kérlelte huncut mosollyal az arcán. – Annyira szeretnénk látni benne!

Lekerült a palást, a manók szélesen vigyorogtak, aztán Télapóval együtt táncra perdültek, együtt énekelték dalukat. Minka néhány önként jelentkező közreműködésével bemutatta az új sapkákat, amelyek nagy tetszést arattak a manók körében. Apóka kis barátai gyorsan megpakolták a szánt. Télapó örült, hogy ilyen kényelmes, mindennel felszerelt járművel utazhat. Mókás ruháját jól elzárta, hátha máskor is szüksége lesz rá. Az újat a székre készítette, hogy reggel csak bele kelljen ugrania.

Elmondta a hóvarázsló varázsigét, hisz a karácsony akkor szép, ha gyönyörű hó borítja be földet, a fákat:

Hullj hó, hullj hó,
pille, szállj,
havas legyen reggelre a táj!

Karácsonyi angyalka

Hófelhőn innen, hófelhőn túl, valahol messze, messze, fent a fellegekbe', ott, hol dalt dúdol a szél, ott élnek az angyalok.

Hófehér, szikrázó birodalmukban ilyenkor télen még több feladatuk akad. Kipuhatólják a gyermekek kívánságait, segítenek az álmaik megvalósításában. Az ő dolguk az is, hogy hóesést varázsoljanak a földre. A kis angyalkák ilyenkor addig ugrálnak, táncolnak a puha vattafelhőkön, míg azokból hópelyhek kezdenek szállingózni. Betakarják az hegyeket, falvakat, városokat, a kopasz fák ágait, így aztán a táj is békésen szunyókálhat a pihe-puha hótakaró alatt. Hisz a karácsony akkor a legszebb, ha csillogó hópaplan borít mindent.

Tinti, a kis angyalka kiült az egyik felhő szélére, lábát lógázva tekintett le. Tudta, hogy nagy készülődés van az emberek világában, hisz holnap beköszönt az év legszebb ünnepe, a karácsony.

A Tinti is már az új, hópihe- és csillagmintás öltözetében feszített. Tegnap hozta el az angyalvarrodából. Kedvtelve nézegette, hisz ő tervezte, szorgos, apró angyalujjcskák pedig megvarrták neki. Gondolta, lekukkant a földre, hogy új ruhácskáját megnézzé a befagyott tó csillogó jégtükrében, és persze csúszkálni is akart egy kicsit jégen. A gondolatot tett követte. Leszánkázott a csillagösvényen. Ezt csak nagyon indokolt esetben szabadott használni. Szerinte ez az volt. Azt elfelejtette, hogy ilyenkor szólni kell Miminek, a főangyalnak. Neki mindenről tudnia kell, ő osztja ki a feladatokat, ő mondja el, melyik angyal merre induljon aznap útnak. Tinti úgy vélte, hogy a reggeli angyalgyűlésre időben visszaér, így hát nem kereste fel Mimit.

Hamarosan ott állt egy befagyott tónál. Felemelt egy jégdarabot, abban nézegette magát. Illegett-billegett, irgett-forgott. Még szerencse, hogy indulás előtt felhúzta a csizmácskáját, felvette kucsmácskáját, bundácskáját, kesztyűjét is, mert bizony nagyon hideg volt. Csúszott egyet, kettőt, egyszer csak keserves sírás ütötte meg a fülét. Elindult a hang irányába. Egy kis viskót pillantott meg. Bekukkantott a jégvirágos ablakon, de nem sokat látott. Óvatosan belépett. Egy csöpp leányka keservesen zokogott az ágyban. A házban olyan hideg volt, hogy még a lehelet is látszott.

– Anyu! Anyukám! Fázom, éhes vagyok!

– Tudod, anya elment élelemért. Igaz, tűzifa is kellene... Tudod mit, Panka? Kimegyek, szedek néhány gallyat, azzal befűtünk. Mire anya megérkezik, meleg lesz itt, jó? – mondta egy borzas hajú fiúcska. – Na, ne sírj már! Mindjárt jövök, addig takarózz be, ezt is vedd fel!

Ráterítette testvérkéjére a saját takaróját is. Majd elindult vékony ruhácskájában. Tinti alig tudott elrejtőzni a fiú elől. Mikor látta, hogy a kislány álomba merült,

gyorsan munkához látott. Az angyalok varázserejét használta. Milyen jó, hogy a varázspálcáját mindig magánál hordja! Suhintott kettőt a kályhára, ami azonnal ontani kezdte a meleget. Leírt három varázskört az asztal felett, roskadásig megtelt ennivalóval. A fehér bundát, kucsmát, kesztyűt, csizmát az ágyra helyezte, ha a kislány felébred, egyből láthassa. Azonban tudta, most már sietnie kell, mert a ház lakói bármelyik pillanatban betoppanhatnak. Már az ajtónál járt, amikor a kislány felriadt álmából. Azonban csak egy elsuhanó fehér ruhás alakot látott. Panka észrevette a szép holmikat az ágyán. Örömmel öltözni kezdett.

Tinti az ajtó elé még gyorsan odacsempészett egy kis fenyőt.

Hamarosan megérkezett ágakkal megrakodva Panka bátyja.

– Nézd, mit találtam az ajtónk előtt? Egy fenyőfát! Milyen jó meleg van itt! Anya már hazajött? – dörzsölte meg a kályhánál elgémberedett ujjait Tomi. És ez a sok ennivaló?! Ezt is ő hozta? Hol van most, visszament a városba? – kérdezte.

– Nem, nem anya volt. Itt járt egy karácsonyi angyal! – válaszolta Panka. – Ő adta nekünk ezeket, ő fűtött be és tőle kaptam ezt a sok szép ruhát. Láttam, amint kisuhant az ajtón.

Megpördült a fiú előtt, hogy jobban megcsodálhassa. Tomi ámulva nézte kis hűgát.

– Most pont úgy nézel ki, mint egy igazi angyal! Biztos, anya hozta neked, csak álmodtad, hogy járt itt valaki. Főleg egy angyal!

Panka hiába bizonygatta igazát, a bátyja csak mosolyogva ingatta a fejét, hogy hűgicája milyen bolondságokat beszél.

Ezalatt Tinti felkereste Mimit, mert lelkiismeret-furdalása volt a reggeli kalandja miatt. Töredelmesen bevallott mindent.

– Ne haragudj, hogy engedély nélkül lementem a földre! De annyira akartam látni a csodaszép ruhámat a jégtükröben! Meg aztán ki akartam próbálni azt is, hogyan lehet csúszkálni a jégen! – hajtotta le a fejét bűnbánóan.

– Tinti! Hiúnak lenni nem szép dolog. Engedély nélkül használni a csillagösvényt, lemenni az emberek közé, nem szabad! Ezt tudtad és mégis vétettél a szabályaink ellen! Mi legyen a büntetésed? – Majd kedvesen folytatta: – Láttam a tündérteleszkópomon, hogy milyen jót cselekedtél. Ezzel viszont nem dicsekedtél... Gyere! Nézz csak bele! – A távcsőben Pankáékat látta, akik boldogan díszítették a fát.

– Tudod mit? Kivételesen eltekintek a szigorú büntetéstől. Menj és segíts a többieknek! Ugráljatok, hogy minél több hó hulljon a földre!

Tinti vidáman ugrándozott a többiekkel hófelhőkön, és közben arra gondolt, hogy milyen jó is másokkal jót tenni, önzetlenül segíteni. Azt is megfogadta magában, hogy többet nem vét az angyalszabályok ellen.

Csengő hangon énekelni kezdte a hópehely dalocskát:

Hullj, hullj a földre hópihe!
Ma nem szomorú senki se.
Hófelhőkön angyal ropja,
Száll a pehely hegyre, dombra.
Hópillék szállnak, lengenek,
Örülnek majd a gyerekek.

Télanyóka

Már nem alszik Télanyóka,
a havat csak egyre szórja.
Fehér pillék hulldogálnak,
hó takarja már a tájat.

Hósipka van a házakon,
fehér lepel az ágakon.
Puha hópaplan alatt,
magocskák szundítanak.

Pihe-puha hópihécskék
a földet már befedték.
Télanyóka elégedett,
most már nyugovóra térhet.

Leesett az első hó

Hóhahó!
Leesett az első hó!
Gyertek gyorsan, gyerekek,
hóembert építsetek!

Mily gyönyörű hóember!
Szinte életre kel!
Kalapja egy nagy fazék,
orra sárgarépa.

Olyan, mintha nevetne,
mitől van ily jó kedve?
Azért nevet, azért örül,
mert sok gyermek köréje gyűl.

Vidám táncot lejtének,
dalolnak a gyerekek.
Nevet már a hóember,
aztán ő is táncra kel.

Hóhahó!
Leesett az első hó!
Gyertek gyorsan, gyerekek,
hóembert építsetek!

Hótündérke

Sok kis pille hull, leszáll,
Hótündérke mire vár?
Tipeg-topog, ireg-forog,
zsákjából hópihe potyog.

Csillagfátyol új ruhája,
hópihe a bóbitája,
jégből van a cipőcskéje,
dérből készült kesztyűcskéje.

Varázslatos téli este
Kis Hótündér, hozzánk térj be!
Hozzál havat, jégvirágot,
káprázatos Hóvilágot.

